

12. Fejezet

A hős szemkontaktust létesít

Miután elhagytam Duphein bázisát, ismét a nyomornegyed széle felé vettem az irányt.

Gondosan felbecsültem minden értékemet, majd úgy döntöttem; miután sikerült elcseszmem az ütemtervem, hogy a tegnap kapott rengeteg pénznek köszönhetően, kicsit elhalasztom az előkészületeket, és teszek egy nagy bevásárlást.

A hátizsákomat cipelve, ami tömve van arany érmékkel teli erszényekkel, elindultam a nyomornegyed azon részébe, ahol még kevesebb ember él. (Ebben a világban szinte az összes utazást gyalog teszik meg, ezért természetes a hátizsákok használata.)

Ezen az utcán szennyes ruhákba öltözött kalandorok és alkalmazottak kóborolnak. A terület egy igazán egyedülálló üzleti rész, mivel itt nem szentelnek figyelmet a szegény embereknek.

Ez a feketepiac, ahol tiltott árucikkkel kereskednek.

Illegális dokumentumokkal, drogokkal, lopott tárgyakkal, átok katalizátorokkal és, természetesen, rabszolgákkal.

Adós rabszolgák, akik elvesztették otthonukat, bűnös rabszolgák, akik bűncselekményeket követtek el, kiváltásos rabszolgák, akiket pénzért eladnak és végül háborús rabszolgák, akik lovagok voltak egy másik országban, és most rabszolgákká tették őket.

A bűnös-és háborús rabszolgák általában a királyság bányáiban kénytelenek dolgozni. Míg a többieket tulajdonként kezelik a rabszolga kereskedésekben.

Nem tudom, hogy miként szoktak bánni a rabszolgákkal. Hogy mennyire használják ki őket, legtöbbször a tulajdonosuktól függ, de általában nem szoktak rossz bánásmódban részesülni, és nem dolgoztatják őket összeesésig. Alapvetően azért, mert egy rabszolga drága árucikknek minősül.

Ennél fogva, több ilyen üzlet is büszkén letelepedett a főváros főutcájára. Ezek a rabszolgakereskedők nemeseknek kínáltak minőségi rabszolgákat. Viszont, ahhoz, hogy ott vásárolhasson az ember, nemesnek, milliomosnak, vagy egy nemes által ajánlott személynek kellett lennie.

Tehát, azok, akiknek nincsenek kapcsolataik vagy nem engedhetnek meg maguknak egy drága rabszolgát, ide, a nyomornegyedbe jönnek vásárolni.

Céltalanul jártam körbe a területet az előző életemből származó emlékeim segítségével. A szokásos módon, ha egy keménynek tűnő fickó meglátott, egyből elsápadt és elhagyta a helyet.

„Az egyértelmű volt, hogy példát kell statuálnom... de, lehet, hogy túlzásba estem?”

Azon tűnődtem, hogy talán túl erős lett a figyelmeztetésem, és eléggé elszaporodhattak rólam a pletykák tegnap óta.

Az igazat megvallva a pénzváltó (Daruma) egykoron kalandor volt és az egyik kulcsfigura a kereskedők

felső soraiban. Mindenki ismerte a készségei miatt és, hogy képes volt a mágiájával felerősíteni a fizikai erejét, valamint illúziót létrehozni. Majd rám, aki egyoldalúan elsöpörte, fenyegetésként tekintenek azok a nyomornegyedlakók, akiknek a hitvallása a káosz.

„Nos, nem igazán érdekel. Még jobb is, hogy nem jönnék oda hozzám a bosszantó emberek.”

Miközben ezeken gondolkoztam, elértem a célállomásomat. És ezzel megtaláltam és beléptem egy véletlenszerűen kiválasztott, omladozó rabszolgakereskedésbe. A céloom megvalósításának érdekében sokkal kényelmesebb lesz számomra, ha annyira kerülöm el a figyelő szemeket, amennyire csak lehetséges.

Bent a boltban senki sem nézett vissza rám a pult mögül. Miután a szabadnak tűnő üzletvezető tetőtől talpig gúnyosan felmért, olyan harsány hangon szólított meg, mintha nem is díszvendég lennék.

„Rabszolgákat keresel? Elnézést az udvariatlanságomért, de mennyi a költségvetésed?”

„Körülbelül 10 arany, és egy személyre van szükségem. Ha megmutatod a rabszolgákat, akkor magam választok egyet.”

Végiggondoltam, hogy mennyit kell majd költenem az utazásra és mennyi pénzre lesz szükségem a jövőben, majd egy reális választ adtam a kérdésre.

Mellesleg, ha a főutcai rabszolga kereskedésben vásárolna az ember, akkor a minőség függvényében, néhány aranytól kezdve, akár fehér aranyig is terjedhetnek az árak. Viszont ebben a nyomornegyedben az olcsótól a drága árukig mindent meg lehet találni. A rabszolgák ára minimum 3 arany érme. Egy átlagos rabszolga ára 7-8 arany, így mivel azt mondtam, hogy a költségvetésem 10 arany, láthatom a legtöbb rabszolgát.

„Bocsánat a gorombaságomért, de tényleg van ennyi pénz nálad?”

A rabszolgakereskedő gyanakodva nézett az irányomba, arra gondolva, hogy nem lehet ennyi pénzem. Ha egy nemes fia lennék, akkor a főutcán vásárolnék rabszolgát, másrészt, kalandorhoz

képest túl vészna vagyok. Képes különböző csoportokba besorolni az embereket fiatalkortól kezdve, emiatt nem tudja elhinni, hogy az előtte álló zöldfülűnek ennyi pénze lehet.

Habár ismerem a gyanakvásának okát, mégis felidegesít, hogy alábecsül.

„... ..Ennyi elég lesz?”

Nem kell visszatartanom magam, ezért előhúztam egy pénzes erszényt a hátizsákból és úgy tettem le az asztalra, hogy hallani lehessen a pénz csengését, miközben ezt mondtam.

„N-Nincs semmi gond. Azonnal a ketrecekhez vezetlek.”

Abban a pillanatban, hogy bebizonyítottam, van aranyam, teljesen megváltozott a hozzáállása. Ez csak még jobban arra emlékeztetett, hogy mennyire utálatos személyiség, és az arcom kicsit feszültté vált. De semmi sem változna, ha leüvölteném az előttem álló embert, ezért úgy döntöttem, hogy csendben követem.

A bolt belső részében vasrácsos ketrecek voltak. A ketrecekben pedig megbilincselte rabszolgák, akiknek elég sötét volt a tekintetük.

Ebben a világban, ahol a táplálkozástudomány és a higiénia fogalma nem létezik, még ahhoz képest is igen zord körülmények között tengetik napjaikat.

Arra akarom használni a rabszolgát, hogy álcázzam magam, mikor elhagyom a királyi fővárost. Amikor pedig keresni akarnak, csak korlátozott mennyiségű információ fog rendelkezésükre állni rólam, azaz, hogy fekete hajam van, és furcsa ruhát hordok. Továbbá, így, hogy ketten leszünk, sokkal könnyebb lesz a kijutás is.

Habár van még egy oka.

Szükségem van egy partnerre, akivel gyakorolhatok. Számos készség van, amit nem lehet egyedül elsajátítani. És mivel rendelkezem a Bosszú Szent Kardjával, ezért nem lehet semmi baj, hiszen képes leszek megérezni a rossz szándékát. Nem akarok társakat vagy barátokat szerezni, ezért van szükségem egy rabszolgára.

Miután megemelem eléggé a készségeim szintjét, adok neki egy kis pénzt és felszabadítom. A legrosszabb esetben pedig, ha akadályozná a bosszúmat, egyszerűen csak megölném, így később nem okozna semmi gondot.

Undorító és gonosz tettek tartom, ha félrehajítják az embert, miután kihasználták, még ha az rabszolga is. Ettől hányni tudnék. Ha a rabszolga nem válik az ellenségemmé, akkor nem tervezek vele ilyen dolgot tenni.

Mivel a rabszolga is elsajátítja az alapvető túlélési készségeket, miközben feljavítja az enyémeiket, ezért nem védtelenül, eldobva fogja végezni. Ha létre tudnánk hozni egy kölcsönös együttműködési kapcsolatot egymás között, az lenne a legjobb. Egy első osztályú kapcsolatot akarok létrehozni, ami mindkettőnk számára kifizetődő.

Ilyen gondolatok szárnyaltak az elmémben.

... Tehát nyitva tartom a szemem, amíg meg nem találom azt a bizonyos rabszolgát.

„Ebben a ketrecben található rabszolgákat ajánlom, mivel mindegyik keményen dolgozik. Ha ezek közül szeretnél egyet, akkor kicsit drágább lesz, de ebben a cellában...”

„Mi van azzal, amelyik az utolsó ketrecben van felfüggesztve?”

„Tessék? Ó, igen, az a lány. Őt a közeljövőben ártalmatlanítanunk kell. Azt hallottam, hogy néhány tisztességes nemes ilyen fajta árucikk iránt érdeklődik, ezért rengeteg gondon és fáradságon kellett átmennem, hogy idehozathassam. Azonban nem adja fel az ellenszenvét. Annak ellenére, hogy megbüntettük a rabszolgapecséttel, még a halála kapujában is ellenáll. Így hiába van jó alakja, ha megragadja a vevő nyakát és megpróbálja megölni akár a saját élete árán is. Senki sem akarja őt többé.”

A királyi fővárosban a vallásos emberek fölénye mélyen gyökerezik. Közöttük élnek más fajok is, mint a fenevadak, akiket gyakran elnyomnak és bántalmaznak. Azonban elég ritkák, és a királyság nem is szeret érintkezi a Birodalom túlsó határán húzódó Fenevad-félék Királyságával, mellyel együtt mondhatni szendvicsbe foglalják a Birodalmat.

Mellesleg a fenevadak épp úgy viszonyulnak az emberekhez, a saját határaikon belül, mint az emberek hozzájuk. Tehát ez kölcsönös.

„Hé, úgy döntöttem, hogy őt viszem el.”

„Micsoda? De hát... ez egy fenevad. A külsejével ellentétben akkora fizikai erővel rendelkezik, hogy képes lenne megfojtani...”

„Nem zavar. Kifizetem érte a 10 arany érmét, kösd meg a szerződést, és később nem fogok panaszkodni.”

„Haaa~, ha ez a helyzet, akkor minket nem terhel felelősség... Ez az első alkalom, hogy rabszolgát vásárolsz?”

„Nos, igen.”

„Ebben az esetben magadra kell tetováltatnod egy mester címet.”

„Egy mester címet?”

„Igen. Ha a mester címerbe áramoltatsz egy kis mágiát, akkor a megjelölt szolga címere reagálni fog rá, éles fájdalmat okozva és bizonyos mértékig akadályozni fogja a mozgásban.”

De előbb visszamentünk az előtérben található pulthoz, és aláírtam az adásvételi szerződést.

Aztán, hogy regisztrálhassam a mester címert, aláírtam egy újabb dokumentumot.

A szerződés maga egy mágikus eszköz, amiben el van helyezve egy mágikus kör. Így, aki aláírja, az magára égeti a címert, így egy mágikus kör jelenik meg a mester hátán. Mondhatni egész kényelmes.

[Rendszer üzenet: Feloldottad a Rabszolgahajcsár Ostorának Kardját.]

Úgy tűnik, hogy egy új Lélek Kardot kaptam, de majd csak később nézem meg.

„Végül irányíts mágiát a mester címeredbe, amiből aztán a rabszolga címerébe fog áramlani, így az irányításod alá helyezve. Ezzel pedig a szerződés megkötésre kerül.”

„Ezzel a módszerrel lehetséges, hogy egy másik mester címerrel felülírják a meglévő szerződést?”

„Nem. A szolga címere az első olyan mester címerrel összhangban változik meg, aminek sikerül felülírnia. Az alakja nem változtatható meg és nem módosítható a szerződés visszavonásáig vagy megszűnéséig.”

Még egyszer visszatérve a hátsó részbe, egyenesen a ketrecek felé mentem.

Kinyitottam a vasrudakból készült ajtót, amely recsegő hangot adott ki, és beléptem a börtöncellába.

„... ..”

A tömlöcben csak egy rabszolga volt. Egy nyúlszerű lány, akinek a száját betömték és mindkét keze ki volt kötve. A lábához egy vasgolyó volt hozzacsatolva, ami ellenintézkedés lehetett a megszökésének elkerülése végett. Egyszóval, mindene ki volt kötve.

A teste tele volt sebekkel. A ruhákat, amiket viselt, több helyen is feketére festette a vér. A hajszíne túl sötét volt ahhoz, hogy narancssárgának lehessen nevezni, talán sötét barna lehet. Miután megfosztották a megfelelő ellátástól, hosszú haja vesztett a nedvességéből, így sérült és végül teljesen kiszáradt.

A lány fülei, melyek azt bizonyítják, hogy fenevad, mélyen lehervadtak, és mivel hosszú ideje nem kapott enni, ezért a teste, ami a fizikai erejéből eredően jó alakkal rendelkezett, alultáplált lett. A karja, a lába és az arca vékonyabb volt az átlagosnál és a szemei fáradtságot mutattak.

Nem tudtam, hogy mennyi ideje van ilyen körülmények között. A kitartása mélyponton lehet, és olyan állapotban volt, hogy nyögni se lett volna képes. Nyilvánvalóan nem engedték fürödni. A teste mindenhol mocskos és szörnyű állapotban van, akárhogy nézi az ember. Azonban...

„Igen, ahogy gondoltam. Gyönyörű szemeid vannak.”

Igen, még ha ebben az állapotban is van, egyedül a szemei nem voltak halottak.

A feketénél is feketébb, az árnyéknál is mélyebb, egy sötét láng, amely elnyel mindent maga körül, mint a magma.

A test sérülései átformálják a lelket.

Rendszerint az sem lenne furcsa, ha lemondana mindenről, még a tudatáról is és kétségbeesne.

Mindezek után, a szemében egy hajthatatlan láng égett, mintha az ösztöne vagy a szándéka megtestesülése lenne.

Ez egy igazán gyönyörű, bosszúra szomjazó tekintet.

Megérintettem a sovány arcát és belenéztem a szemébe, mintha versenyre kelnék a sötétségével.

Mások beteg szándékának és ellenségeskedésének kimutatásán kívül a [Bosszú Szent Kardja] még egy dologra használható: képes keresztüllátni a bosszúszomjas lelkeken. Ezzel a szent karddal megismerhetem ennek a lánynak a lelkét.

Azonban még egy ilyen kard segítségével is képes lennék rájönni.

Azért, mert a tekintete, mely elégtételt akart venni, rendkívül tiszta volt, és semmi homályosságot nem lehetett látni benne.

„N...e éj... hozzám, em...ber.”

Az éles tekintetét rám szegezte és vicsorított a fogaival a megfélemlítés tiszta szándékával.

Ez a lány kétségkívül az én fajtám.

Egy olyan lény, ami csak a bosszúnak él.

Egy olyan lény, ami megmozdulni se tudna a bosszúja nélkül.

Mint én, egy olyan lény, ami magába sűrítette az égető vágyat és megolvasztotta minden érzését.

„... ..”

Először is, be kell fejeznem a rabszolgaszerződést.

A tenyerembe összpontosítottam a mágiámat, majd a tarkóján található címerbe irányítottam.

„Gh-AAAHHHAAA!!”

A rabszolga címer fényessé vált, ahogy érintkezésbe lépett a mágiámmal és a vésett pecsét formája megváltozott.

Ahogy a fény elhalványult, a fájdalomnak való ellenállásból eredő sikolyok is megszűntek.

Kihúztam a táskámból az életerő és varázserő főzeteket, amiket vészhelyzet esetére készítettem elő, majd egyenesen a szájába öntöttem.

„NnGhuhh-Gh-uuuu!!”

„Ha megittad, könnyebben tudsz majd beszélni.”

Mivel még le van zárva a felbecsülés Lélek Kardja, ezért nem tudom a pontos állapotát. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy státusz problémái lehetnek, ami a lány összes statisztikáját lecsökkenti.

Az életerő és a mágikus erő szoros összefüggésben van a kitartással. Ha visszanyeri ezt a kettőt, akkor, még ha nem is tudja hozni a szokásos formáját, de képes lesz normálisan mozogni.

„Miért... ..”

„Kit akarsz megölni?”

Lágyan visszhangzott a beszédhang a cellában.

Csak néztem a szeme mélyén lakozó sötét buzgalmát, ami ugyanolyan színű, mint a haja.

Csak az égető vágyáról kérdeztem.

„Te, kin akarsz elégtételt venni?”